

*“Mai ningú no havia lligat tant les mans de Catalunya a Espanya com aquest suposat independentista”. Es sorprenent. Aquesta mateixa declaració duta a [titular](#) la podria subscriure Aznar, però amb un retoc: “Mai ningú no havia lligat tant les mans d’Espanya a Catalunya com aquest suposat independentista”, i això explicaria la unitat de certs interessos entre la dreta catalana i l’espanyola contra el govern tripartit de la Generalitat. El titular en qüestió no em fa cap gràcia, no gens, però em sembla tan polisèmic com definitori de la situació política actual. Perquè l’expressió “aquest suposat independentista”, podria referir-se tant al dirigent d’eRC, Josep Lluís Carod-Rovira (que és el cas), com també al president extremeny, [Juan Carlos Rodríguez Ibarra](#) i, sens dubte, al president del govern espanyol, [José María Aznar](#). Tots ells són, a la seua manera, *suposats* independentistes, en el sentit pejoratiu que ací se li aplica al terme, i l’únic *esquelet* que podrien trencar, de seguir així, és el dels ciutadans, que no poden viure de tantes *suposicions* sinó de fets. Hem arribat ja al punt en el qual el concepte d’independentisme o d’autodeterminació s’ha buidat tant, l’han suposat tant i l’han extremat tant (tots, tots els partits, sí, sí, també el *suposat* nacionalisme de CiU), que fins i tot sembla que tenir el dret a autoderminar-se fora una reivindicació únicament legítima des dels partits nacionalistes espanyols i no pròpia dels partits nacionals catalans, bascos o gallecs. Aquest [perill](#) l’hauria de tenir molt present el triunvirat català en totes les seues actuacions, perquè l’espanyolisme està demostrant que sap treure molt de profit dels seus míssils mediàtics. Tot i els [esdeveniments](#) dels últims dies, el naixement d’un acord nacional d’esquerres en Catalunya continua sent esperançadora, almenys com jo ho veig, però, en tot cas, per favor, els pregaria que no jugaren al joc que solament li interessa a la dreta ibèrica i que predicaren amb l’exemple, és a dir, amb la certesa dels fets, amb la certesa irrefutable dels resultats d’un bon govern en sanitat, educació, economia, cultura, etc, i no amb la guerra sempre incerta de les [suposicions](#). No és un anhel només de molts catalans, també ho és, per moltes raons, de castellonencs com jo i de molts, moltíssims valencians més.*

Per cert, un altre tema. Medem no té pèls a la llengua. Magnífic. [Admirable](#). Des del món de la cultura, aquesta mena de dissidències són imprescindibles. Es d’agrair, a més, que pose tan nerviosa a la [infanteria](#) mediàtica del PP; serà, segurament, entre d’altres coses, perquè a Medem no el poden expulsar de cap govern.